

РЕШЕНИЕ

№ 5896

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4721** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на Д. Г., гражданка на С., [дата на раждане] в Република С., чрез адвокат В. У., със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ 36, ет. 1 срещу Отказ с рег. № 5364р - 7985/03.04.2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР.

В жалбата са изложени доводи, че така оспореният отказ е неправилен и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон и с целта на закона. Изложени са съображения, че чужденката има адрес на територията на Република България и не е длъжна да пребивава постоянно на същия. Твърди се, че изискването за адрес е свързано единствено с място, където да получава съобщения, но не и да пребивава постоянно, което е и фактически невъзможно. Счита, че в случая не е доказано по безспорен начин, че е осъществена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Подробни съображения в тази насока са изложени в жалбата. В заключение от съда се иска отмяната на оспорения административен акт по изложените в жалбата съображения. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява лично и не изпраща представител.

Ответникът – Директор на Дирекция "Миграция", МВР, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт Т., която моли съда да отхвърли жалбата като

неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, се представлява от прокурор М., която излага становище за недоказаност на депозираната жалба.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващата Д. Г. е гражданка на Република С., [дата на раждане], [населено място], Република С..

На 28.11.2022 г. от страна на жалбоподателката е подадено Заявление с рег. № 536500-4926/28.11.2022 г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 11, ал. 5 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/ /л.19-21/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ППЗЧРБ. Към заявлението от чужденката са приложени следните документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ: Документ за платена държавна такса по чл. 12, ал. 4 от Тарифа № 4; Уведомление за лицето Д. Г., с дата на раждане 02.03.1989 г., гражданство С., притежаваша Национален паспорт №[ЕИК], за това, че два месеца след подаване на настоящето заявление за получаване право на пребиваване в Република България ще има решение по него, за което следва да се яви в помещенията на Дирекция „Миграция“ при ОДМВР – [населено място] за неговото получаване; Копие на национален паспорт №[ЕИК], издаден на 06.10.2020 г., валиден до 06.10.2030 г. на Д. Г.; Преведено и нотариално заверено извлечение от акт за раждане на Д. Г.; Писмо рег. № 536500-4969/30.11.2022 г. до Д. Г., с копие до Председател на Изпълнителна агенция на българите в чужбина /ИАБЧ/ за предоставяне на удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ, удостоверяващо българския произход на лицето; Преведено и нотариално заверено удостоверение за съдимост на Д. Г.; Нотариално заверена декларация, съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ от Е. Е. И., ЕГН: [ЕГН], с която същият е декларирал, че притежава собствено жилище, съгласно Нотариален акт за собственост № 4, находящо се в [населено място], общ. Б. и което ще предостави на Д. Г.; Трудов договор № 015/28.11.2022 г., сключен между „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ЕИК:[ЕИК] и Д. Г. /л.22-33, л.35-36,3839/.

В хода на административната процедура с писмо рег. № Бл-31-3500/15.12.2022 г. по описа на Териториална дирекция на национална сигурност /ТДНС/ - [населено място], ДАНС е представено становище, съгласно което специализирания орган не разполага с данни, даващи основание, че Д. Г., представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същата да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България /л.34/.

В хода на административната процедура е приобщена справка за пътуване на лице – чужд гражданин, Д. Г. от АИС „Граничен контрол“ за периода от 01.01.2022 г. до 28.11.2022 г. Извършена е справка в информационните фондове на МВР, като е установено, че спрямо Д. Г. няма наложени принудителни административни мерки.

В хода на процедурата е установено, че от страна на Д. Г. не са представени, както следва: Платежно нареждане за платена държавна такса Виза „Д“ на Д. Г., съгласно чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ; Уведомително писмо от Директор на Дирекция „К. отношения“, съгласно чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ и Удостоверение за български

произход на Д. Г., съгласно чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ. Предвид, че Д. Г. кандидатства за предоставяне на статут на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 вр. чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, и с оглед факта, че същата не е преминала през съгласувателна процедура по издаване на Виза тип „Д“, от страна на миграционните власти е извършена проверка относно достоверността на декларираните от апликанта данни; адрес за пребиваване и други. Проверката е обективизирана в Докладна записка с рег. № 5365р-94/10.01.2023 г., изготвена до Началник на Група „Миграция“, ОДМВР [населено място] /л.16/.

На 05.01.2023 г. е извършена проверка от служители на Група „Миграция“, ОДМВР – [населено място] на адрес: [населено място], обл. Б.. На място служителите установяват имота на Е. Е. И., ЕГН: [ЕГН], който декларира, че е домакин на Д. Г.. Констатирано е, че имотът представлява къща на два етажа, от която е излязла възрастна жена, представила се като П. П. И.. От същата е заявено, че е майка на Е. Е. И.. В хода на проверката е снето писмено обяснение от П. П. И., в което същата е посочва, че къщата в [населено място] е собственост на двамата и сина Е. И. и Д. Е. И., както и че П. живее на първия етаж със сина си Д. И., а на втория етаж живее другият и син – Е. И.. Посочва, че всеки етаж се състои от три стаи /хол, спалня и кухня/, като санитарен възел има само на първия етаж. Уточнила е, че синът и Е. И. има приятелка на име В., която в момента се намира в Ч., но когато е в България живее с Е. на втория етаж от къщата. Относно сключени договори за наем с чужди граждани, от страна на П. И. е посочено, че не знае за такива. От нейна страна е заявено още, че синът и Е. И. в момента работи във В. „Л.“, находящ се в близост до тяхната къща. Проверяващите са посетили работното място на Е. И., като същият е установен там. От него е снето също писмено обяснение, в което е посочено, че живее в [населено място], собственик е на двуетажна къща. В имота живее с майка си П., а неговият брат - Д. живее в [населено място], като през почивните дни идва при тях. От страна на Е. И. е посочено, че има сключени договори за наем с няколко чужди граждани, но не може да посочи точен брой, както и че не познава чуждите граждани, нито ги е виждал, не е присъствал дори към момента на сключване на договорите за наем. Предложението относно чуждите граждани и сключване на договорите за наем с тях е било отправено от лицето Н. И. С., живуща в [населено място]. От страна на Е. И. е посочено, че причината да сключи тези договори за наем е финансова, като до момента за това си действие е получил сумата от 300.00 лв. От негова страна е заявено още, че не желае въпросните лица чужди граждани да живеят и пребивават в неговия имот, като се отказва и от всички подписани от него декларации за предоставяне на адреси на чуждите граждани.

В хода на проверката, след справка в АИС БДС и ЕРЧ, от страна на миграционните власти е установено, че в [населено място] в имота на Е. И. са регистрирани три лица-български граждани и шест лица -чужди граждани: Е. Е. И.; П. П. И.; Д. Е. И.; А. М., гражданин на Черна гора; В. П., гражданин на Република С.; А. С., гражданин на Република С.; Д. Р., гражданин на Република С.; Д. Г., гражданка на Република С. и М. Н., гражданин на Република С.. В хода на проверката на посочения адрес от страна на миграционните власти не е установено присъствието на лицето Д. Г.. Установено е още от извършени проверки в АИС ГК, че сръбската гражданка е напуснала територията на Република България на 28.11.2022 г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване и че до момента има още едно регистрирано последващо влизане и излизане на същия ден на територията на Република България

на 17.02.2023 г.

В тази връзка е изготвено Становище рег. № 5365р-220/23.01.2023 г. от Началник на Група „Миграция“, ОДМВР – [населено място] по чл. 46 от ППЗЧРБ, с което въз основа на изготвената Докладна записка рег. № 5365р-94/10.01.2023 г. по описа на ОДМВР – [населено място] и при установената фактическа обстановка, е предложено на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ да бъде дадено отрицателно становище по Заявление с вх. № 536500-4926/28.11.2022 г. за придобиване статут на постоянно пребиваващ чужденец, депозирано от Д. Г., гражданка на С., [дата на раждане] в Република С., притежаваща национален паспорт №[ЕИК]. Предложението е мотивирано, че от извършената на 05.01.2023 г. проверка, Д. Г., съзнателно и целенасочено е декларирала неверни данни, заявявайки адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

При така установено и въз основа на задълбочен анализ на събраните доказателства е издаден Отказ рег. № 5364р - 7985/03.04.2023 г. на Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР, с който на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по отношение на Г. Д., дата на раждане 02.03.1989 г., гражданство Република С., притежаваща национален паспорт №[ЕИК] С. е отказано право на предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства, представени от ответника:

1. В ОСЗ на 27.09.2023 г. – Писмо с изх. № 23052779/06.06.2023 г. от Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] до Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР и ОДМВР – [населено място] относно дружеството „Д.А.С Хаусбау“ ЕООД относно сключени с чужди граждани трудови договори; Писмо с изх. № 5365р-1509/23.06.2023 г. от Заместник-директор на ОДМВР – [населено място] до Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР, с приложени към същото – разпечатка пътуване от АИС ГК на МВР за Д. А. Ш., [дата на раждане], гражданство Германия, разпечатка от С. за фирма „Д.А.С Хаусбау“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], разпечатка от АИС БДС на МВР за П. Д. Х., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], гражданство Полша и копие на Докладна записка с рег. № 5365р-1507/23.06.2023 г. по описа на Група „Миграция“ при ОДМВР – [населено място]; Съдебна практика – Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по описа на ВАС /л.48-57/;

2. С молба от 12.06.2023 г. - Заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г., съгласно която главен инспектор Н. Д. Н. е преназначен на ръководна длъжност Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, считано от датата на встъпване в длъжност, както и че към датата на издаване на оспорения административен акт същият не е бил в законоустановен отпуск и не е бил заместващ /л.58-59/.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателката е адресат на акта, засегната е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 28.04.2023 г. лично срещу подпис на упълномощен от жалбоподателката адвокат, жалбата е депозирана до съда на 11.05.2023 г. /л.6/.

Оспореният отказ е издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. По делото са представени доказателства за неговата компетентност, а именно с молба от 12.06.2023 г. - Заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г., съгласно която главен инспектор Н. Д. Н. е преназначен на ръководна длъжност Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, считано от датата на встъпване в длъжност, както и че към датата на издаване на оспорения административен акт същият не е бил в законоустановен отпуск и не е бил заместващ /л.58-59/. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не е спорно между страните по делото, че от страна на жалбоподателката в хода на административното производство не е представено удостоверение за български произход, което от своя страна е основание лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. В тази връзка до оспорващата и с копие до председателя на ИАБЧ е изпратено писмо, с което същата е уведомена, че към заявлението липсва приложено удостоверение за български произход, като е указан едномесечен срок да представи такова /л.26-29/. Към подаденото заявление от жалбоподателката, както се установи не са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ. От нейна страна е представен и трудов договор, сключен между „Д.А.С Хаусбау“ ЕООД – Работодател и Д. Г. на 28.11.2022 г. Видно от представените в хода на съдебното производство доказателства от страна на ответника, е че въпросното дружество няма счетоводен офис в [населено място], нито офис на проверените адреси, както и че управителят и собственик на дружеството Д. А. Ш., [дата на раждане] е напуснал пределите на Република България на 30.05.2023 г. през ГКПП „Аерогара С.“ и от тогава до 23.06.2023 г. няма регистрирано влизане през ГКПП на Република България. В тази връзка е направен извод за заявяване на фиктивен адрес от страна на дружеството /л.53-54/.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 05.01.2023 г., обективирана в Докладна записка с рег. № 5365р-94/10.01.2023 г., изготвена до Началник на Група „Миграция“ – ОДМВР [населено място], в хода на която е установено, че на декларирания адрес на пребиваване чужденката не пребивава на този адрес, поради което е декларирала неверни данни.

Безспорно в случая въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателката Д. Г. е посочила в депозираното от нея заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес: обл. Б., общ. Б., [населено място], за което от нейна страна е представена и нотариално заверена декларация от собственика на жилището – Е. Е. И., че същият и предоставя жилището за ползване и дава съгласие чужденката да бъде адресно регистрирана на този адрес.

Спорът между страните в случая касае изцяло приложението на материалния закон и по-конкретно - чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно които се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От представената по делото Докладна записка с рег. № 5365р-94/10.01.2023 г., се установява, че в хода на извършената проверка на адрес – обл. Б., общ. Б., [населено

място], е констатирано, че собственикът на недвижими имот Е. Е. И. е сключил шест броя договори за наем с чужди граждани, като никой от тях не живее на този адрес. Тези обстоятелства, са потвърдени от писмените обяснения дадени от Е. Е. И. и от неговата майка – П. И..

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателката, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за декларирани неверни данни.

Вярно е, че в закона липсва изискване чужденката да пребивава постоянно на посочения от него адрес, но при извършената проверка от страна на българските власти е установено, че Д. Г. въобще не живее на декларирания адрес, както и че наемодателят Е. Е. И. не е виждал въобще чуждата гражданка, нито е присъствал на сключването на договора за наем с нея за имота. При това положение, настоящият съдебен състав намира, че безспорно са налице неверни данни, предвид установената липса на намерение от страна на чужденката да се ползва от декларирания адрес за пребиваване в Република България. Посочването на адрес за пребиваване в Република България, на който както се установи освен чужденката, са регистрирани още пет лица – чужди граждани, също води до извод за липса на намерение у жалбоподателката за реално ползване на декларирания имот.

Дори да бъде прието отправеното в жалбата възражение, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното и ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Както се посочи по-горе, писмените обяснения на собственика на недвижими имот и неговата майка са в различна насока – същите са потвърдили, че чужденците не пребивават на адреса, нито искат да пребивават там. Обстоятелството на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес в случая се установява не само от извършената проверка на декларирания адрес, но и от писмените обяснения на Е. Е. И. и от неговата майка – П. И., включително и от справките в информационните масиви на МВР.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган, че чужденец, подал заявление за получаване на постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в Република България, което да му даде реална възможност за живеене в страната и да изпълнява своите трудови функции. При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства следва извод за липса на такова намерение у чужденката /в този смисъл Решение № 7257/16.06.2021 г., постановено по административно дело № 4855/2021 г. по описа на ВАС и Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по опис на ВАС/.

Понятието за „жилищна площ и лица“, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се прецени така, както е легално дефинирано в § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗГР. Действително липсва друга дефиниция на това понятие за целите на ЗЧРБ, поради което не може да се твърди, че легалната дефиниция, уредена в ЗГР е неприложима в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Видно е, че в закона е установен един стандарт относно регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за получаване на разрешение за постоянно пребиваване. Безспорно декларирането на адрес, на който пребиваването в Република България е под въпрос е относимо към посоченото в отказа правно основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно деклариране на неверни данни. В

случая не може да се приеме чужденката да се установи на адрес, на който пребивава семейството на наемодателя Е. Е. И., респективно има сключени още пет договора за наем с чужденци, за които И. заявява изрично, че не желае да пребивават на адреса, включително и че не е присъствал на сключването на договорите. Този факт се потвърди безспорно по делото и от данните за влизанията и излизанията на чужденката, видно от представеното копие на нейния паспорт, включително от справките от информационните масиви на МВР, съгласно които същата е напуснала територията на Република България на 28.11.2022 г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване и до датата на издаване на оспорения отказ има още едно регистрирано влизане и излизане на 17.02.2023 г. на територията на Република България.

Следователно отправените възражения в жалбата са неоснователни и жалбата следва да се отхвърли, а издаденият отказ като правилен и законосъобразен, да се потвърди.

При този изход на делото и с оглед своевременно отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. В тази връзка жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/ на основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 46а, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г., гражданка на С., [дата на раждане] в Република С., чрез адвокат В. У., със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ 36, ет. 1 срещу Отказ с рег. № 5364р - 7985/03.04.2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР.

ОСЪЖДА Д. Г., гражданка на С., [дата на раждане] в Република С., чрез адвокат В. У., със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Х. Т.“ 36, ет. 1, да заплати на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: